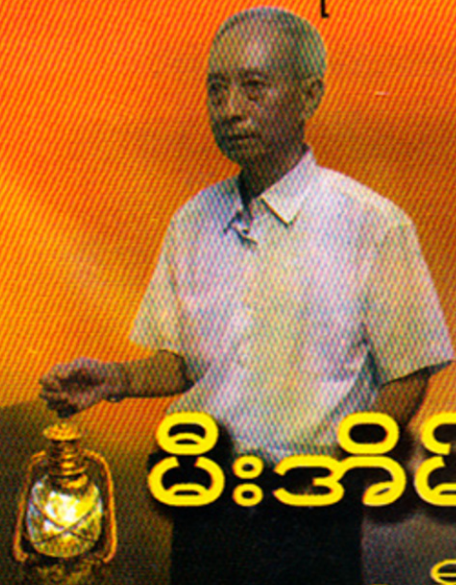

မင်းသိင်္ခ

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကိုယ်တိုင် တရုတ်ပြည်သို့ သွားရောက်၍ ဖော်ထုတ်ခဲ့သော အမှု

ဆားပုလင်းနှင်းမောင်
နှင့်

မီးအိမ်လက်ဆွဲ
ခရီးသည်

တတိယအကြိမ်

ဘုမ္မာဝတီစာပေတိုက်၏ လက်ဆောင်

မျက်နှာပေါ်မှအစင်းကြောင်းများပုံ

မင်းသိမ်

၁။ နဖူးပေါ်မှ အစင်းကြောင်းဖြစ်၏။ အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖော်ပြပါသည်။

၂။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ် ရှာတတ်သော အစင်းများဖြစ်ပါသည်။

၃။ အမှု၊ အချုပ်၊ ထောင်၊ ဂါတ်ရောက်တတ်သော အစင်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၄။ ခရီးများသောသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြသည့်အစင်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၅။ ခရီးဝေးသွား၍ ငွေကြေးချမ်းသာသော အစင်းဖြစ်ပါသည်။

၆။ အိမ်ထောင်ဆက်များကြောင်း ဖော်ပြသော အစင်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၇-၈-၉။ အမှတ်အသားတို့သည် ငယ်စဉ်၌ အိမ်ထောင်ပြုပြီး အိမ်ထောင်ကွဲကာ နှစ်ရှည် လများ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယနေရသော လမ်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၀။ အချုပ်ထောင်သို့ ရောက်တတ်သောလမ်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၁။ မတော်တဆ ထိခိုက်မိတတ်သောလမ်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၂။ မိမိကိုယ်မိမိ နားလည်သောလမ်းကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

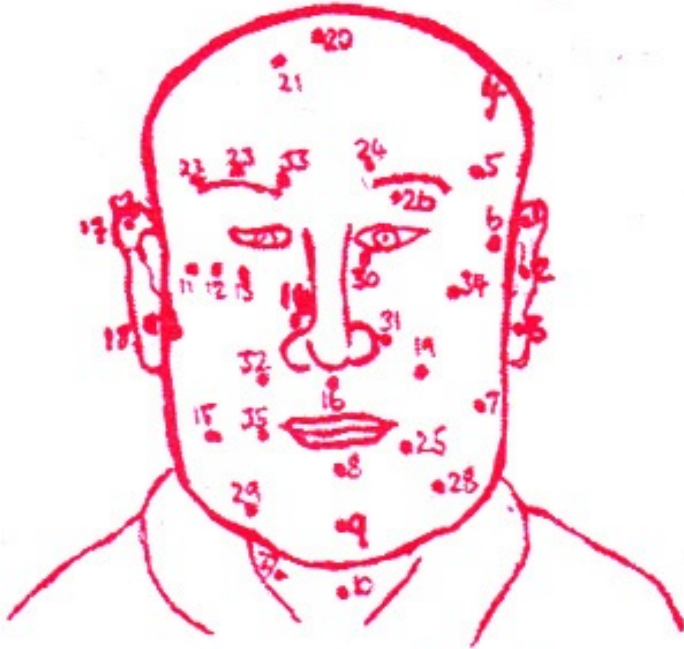
၁၃-၁၄။ ရေကြောင့် ဥပါဒ်ဖြစ်တတ်သော လမ်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၅။ ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ အသက်ရှည်သော လမ်းကြောင်းဖြစ်ပါသည်။

၁၆။ ဘဝတွင် ပင်ပင်ပန်းပန်း ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ကိုင်ရသော လမ်းကြောင်း အစင်းဖြစ်ပါသည်။

*

ဘုမ္မာဝတီစာပေတိုက်၏ လက်ဆောင်

မဲ့အဟောမျက်နှာပုံ

မဲ့အဟောမျက်နှာပုံ

၁။ နေရာမှာမှ မဲ့သည် လုပ်ငန်းတွင် ကံကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြ၏။

၂။ ကံဆိုးသည်။ သို့ရာတွင် ကံဆိုးမှုများကို ကျော်လွှားသွားနိုင် ပါသည်။

၃။ ဤဘဝတွင် အောင်မြင်ရန်အခက်အခဲရှိလိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြပါသည်။

၄။ နေရာမှမဲ့သည် နိမြန်းပါက မီးဘေးဒုက္ခ ကြုံတွေ့ရတတ် ပါသည်။

၅။ ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ရုတ်တရက်ရ၍ ချမ်းသာသွားနိုင် ပါသည်။

၆။ အချစ်ရေး၌ စွမ်းရည်နည်းပါးသော မှဲ့မျိုးဖြစ်ပါသည်။

၇။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် ကံဆိုးသောမှဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၈။ လုပ်ငန်းကို ဂရုစိုက်မလုပ်ပါက ဒုက္ခတွေ့တတ်သောမှဲ့ဟု ဆို ပါသည်။

၉။ မွေးရပ်ဇာတိမှ ဝေးလံသောအရပ်သို့ ခရီးထွက်မိပါက ဥပါဒ် ရောက်တတ်သော မှဲ့ဟုဆို ပါသည်။

၁၀။ တစ်ရွာပြောင်းလျှင် သူ့ကောင်းဖြစ်တတ်သောမှဲ့ဟုဆိုပါသည်။

၁၁။ နာမည်ကြီးသော မှဲ့ဟုဆိုပါသည်။

၁၂။ အငယ်ဆုံးသားသမီးအတွက် စိတ်သောကရောက်ရတတ်သော မှဲ့ဖြစ်၏။

၁၃။ အကြီးဆုံးသားသမီးအတွက် စိတ်ညစ်ရသောမှဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၁၄။ မတော်တဆ ထိခိုက်မိတတ်သော မှဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၁၅။ မိဘအတွက် စိတ်သောကရောက်တတ်သောမှဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၁၆။ ရည်းစားဘဝတွင် စိတ်ဆင်းရဲရသောမှဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၁၇။ ရာထူးတက်မြန်သောမဲ့ဟုဆိုပါသည်။

၁၈။ မကြာခဏတရားရုံး၌ အမှုရင်ဆိုင်ရသောမဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၁၉။ နှစ်ရှည်လများ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်တတ်သောမဲ့ဟုဆိုပါသည်။

၂၀ ဤမဲ့ကား မည်သည့်ကိစ္စ၌မဆို အောင်မြင်၏။ သို့ရာတွင် နှေးကွေး၏။

၂၁။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မဲ့ဟုဆိုပါသည်။

၂၂။ ဘဝတွင် ကြီးစွာသောလွမ်းဆွေးမှု ကြုံရသောမဲ့ဟုဆိုပါသည်။

၂၃။ အသက်တိုသောမဲ့ဟု ဆိုပါသည်။

၂၄။ နှုတ်ကြောင့် ဒုက္ခဖြစ်တတ်သောမဲ့ဟုဆို၏။

၂၅။ ကျမ်းမာရေးညံ့သောမဲ့ဟု ဆို၏။

၂၆။ အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်တတ်၍ သည်းခံတတ်သောမဲ့ဟု ဆို၏။

၂၇။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်တတ်သောမဲ့ဟုဆို၏။

၂၈။ ငွေအစုလိုက် အပုံလိုက် ရုတ်တရက် ရတတ်သောမဲ့ဟုဆို၏။

၂၉။ ထောင်ကျတတ်သောမဲ့ဟုဆို၏။

၃၀။ ငွေကြောင့် ဒုက္ခတွေ့တတ်သောမဲ့ဟုဆို၏။

၃၁။ ဘဝ၌ အဓိပ္ပာယ်လေးလေးနက်နက် ရှာဖွေတွေ့ရှိသောမဲ့ဟု ဆို၏။

၃၂။ မိသားစု၏ ဒုက္ခများကြုံတွေ့တတ်သောမဲ့ဟုဆို၏။

၃၃။ အသက်ရှည်သောမဲ့ဟုဆို၏။

၃၄။ ပျော်ရွှင်မှုအပြည့်ရှိသောမဲ့ဟုဆို၏။

*

ဘုမ္မာဝတီစာပေတိုက်၏ လက်ဆောင်

အို ... လူသားတို့
သင်တို့၏ကိုယ်ကို သင်တို့ဘာသာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်အောင်လုပ်လော့။
သင်တို့၏စိတ်ကို ပကတိငြိမ်းချမ်းမှု၌ ထားလော့။
အရာအထောင်တို့သည် တစ်မျိုးတည်း၌ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။
အရာ အထောင်တို့သည် မူလသို့ ပြန်ကြရကုန်၏။
မူလသို့ ပြန်ခြင်းသည် မပြောင်းလဲသော သဘာဝ၏သစ္စာတရားဖြစ်၏။
ထိုသဘာဝတရားကို သိခြင်းသည် ကောင်းသောသိခြင်းဖြစ်၏။
ထိုအရာကို မသိခြင်းသည် မကောင်းမှုဖြစ်၏။
သဘာဝကိုသိလျှင် သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံနိုင်၏။
သည်းခံခြင်းသည်ကိုစိတ်ကိုပွင့်လင်းစေ၏။
ထိုအရာသည် ကရုဏာကိုဖြစ်စေ၏။
ကရုဏာသည် သရဖူဆောင်းသော စိတ်သဘောဖြစ်၏။
ထိုသရဖူသည် ကောင်းကင်ဖြစ်၏။
ကောင်းကင်သည် ထာဝရဖြစ်၏။
ထာဝရသည် သေဆုံးပြီးသည့်တိုင်အောင် မသေမဆုံးရှိ၏။
ထို့ကြောင့်... အို.. လူသားတို့
မသေလိုလျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိဘာသာ ဗလာဟင်းလင်းအယူရှင်းအောင်
နေကြကုန်လော့။

အခန်း (၁)
အသွားနှင့် အပြန်

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နေထိုင်ရာ ၂၉၅၊ Bow Lane (၂၉၅)၊ ဘိုးလိန်းလမ်းသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်ရောက်သွားသောအခါ၌ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်သည် စက္ကူတစ်ရွက်ပေါ်တွင် တရုတ်စုတ်တံဖြင့် တရုတ်စာလုံးများရေးနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ၎င်း၏ ဘေးတွင်လည်း သွားခေါခေါ ပိန်ခြောက်ခြောက် တရုတ်တစ်ဦး တွေ့ရလေ၏။ ၎င်းတရုတ်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းစွာသိပေ၏။

ထိုတရုတ်၏ အမည်မှာ “ဘိန်းစား ဘွန်ဟောင်း” ဟူ၍ဖြစ်ပေ၏။

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့လျှင် ၎င်း၏ရွှေသွားများ ပေါ်အောင်ပြုံးပြလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြန်လည်ပြုံးပြရင်း....

ကိုဘွန်ဟောင်း ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ“ ဟု မေးလိုက်ရာ

၎င်း ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက လက်ဆွဲမီးအိမ်ကြီးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလေ၏။

ထိုအခါ ..ကျွန်ုပ်က...

“မီးအိမ်လုပ် ရောင်းနေတာလား” ဟု ထပ်၍ မေးမိလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

“အိုင်ပီ.. သူ့အကြောင်း မသိသေးဘူးထင်တယ်။ ကိုဘွန်ဟောင်းက အဆန်းဗျ။ အဲဒီ မီးအိမ်တစ်လုံးနဲ့ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်လှည့်ပြီး သွားနေတာ။ နေရာအတော်များများက သူ့ကို “မီးအိမ်လက်ဆွဲ ခရီးသည်” လို့ ခေါ်ကြတယ်” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“မီးအိမ်ကြီးဆွဲပြီး ဘာကိစ္စနဲ့ သွားနေတာလဲ” ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်က..

“ကဲ.. ကို ဘွန်ဟောင်း ပြောပြလိုက်လေဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးရပြန်လေ၏။

ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် ကုလားထိုင်ကို နောက်မှီ၍ ထိုင်နေရာမှ ကိုယ်ကို အနည်းငယ် မတ်လိုက်ပြီးလျှင်..

“မြန်မာလိုတော့ နိဗ္ဗာန်ဆော်ခေါ်မလား မဆိုနိုင်ဘူး။ အမြို့မြို့အနယ်နယ်လှည့်ပြီး နှိုးဆော်ရတာပဲ။ အဲဒါ သုံးနှစ်ရှိပြီ” ဟု ဘွန်ဟောင်းကပြောလေ၏။

“နိဗ္ဗာန်ဆော်ဆိုတာ ရပ်ကွက်ထဲလောက် လှည့်ရတာပါဗျာ။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် ခင်ဗျားက မြန်မာတစ်ပြည်လုံးလှည့်နေရတာလဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက..

“အိုင်ပီ ယုံမလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ဝိဇ္ဇာလမ်းလိုက်တဲ့ လူတွေဒဏ်ခတ်ခံရတယ်ဆိုတာလေ” ဟု ပြောလေ၏။

“ကြားဖူးတယ် ကိုဘွန်ဟောင်း အပြစ်လုပ်မိရင် ခံရတာပေါ့ဗျာ။

တချို့ဆိုရင် ရူးသလိုတောင် လုပ်နေရတယ်။ အဲဒါကို သူတို့စကားနဲ့ အရူးစခန်းလို့ခေါ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီအတိုင်းပါပဲဗျာ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ၏။

“ဘယ်နှယ်ကြောင့် အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ရမှာတုံး၊ ခင်ဗျားက ဝိဇ္ဇာလမ်း လိုက်တဲ့ လူမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုအိုင်ပီရဲ့၊ ကျုပ်ဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်လောက်က အသည်းရောဂါနဲ့ ဆေးရုံတက်နေရတယ်။ ဆရာဝန်တွေ ကိုယ်တိုင်ကို မရတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အထိပါပဲဗျာ။ ရောဂါကလည်း မသက်သာတဲ့အပြင် တစ်နေ့တခြား တိုးလာတယ်။ အစာလည် မဝင် တော့ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ်လဲသေပြီလို့ အောက်မေ့လိုက်တော့ တယ်။ ကျုပ်လည်း ဘယ်သူ့ဆီမှ အကြောင်းမကြားဘူး။ ကျုပ်ကိုတွေ့ ရင် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မှာ စိုးလို့ပေါ့ဗျာ။ လူဟာ တကယ့်ကို သေ ပေါက် သေဝရောက်တဲ့အခါ သေရမှာကို ကြောက်တယ်ဗျို့။ ပုထုဇဉ်ဆို တော့ လားရာဂတိက စိတ်မချရဘူး မဟုတ်လား ဦးအောင်သင်းရယ်...”

အဲဒီအခါကျမှ တစ်သက်လုံး လူအဖြစ်နဲ့ နေလာတာ၊ ကောင်းမှု ကလေး ဘာရှိလဲလို့ စဉ်းစားတာ၊ အားကိုးရှာတဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ လို ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်တဲ့အခါ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ကောင်းမှုဆိုလို့ တစ်ပဲသားတောင် မရှိဘူးဗျ။ မကောင်းမှုကတော့ ဂိုဒေါင် အပြည့်ပဲဗျို့။ လယ်တီဆရာတော်ကြီးရဲ့ စာအုပ်တိုင်းပြောရရင် အမိုက်နှင့်ပြင်ရှိဦးမလားဆိုတာ ကျုပ်လိုကောင်မျိုးကို ပြောတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်ဟာ လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ရင်ဘတ် ပေါ်မှာ အနိုင်နိုင်လက်အုပ်ချီပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုနေရတော့တာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ဦးမျှသာဖြစ်သော ဘွန်ဟောင်းက ဤကဲ့သို့ မြန်မာ စကားကို လည်လည်ပတ်ပတ် ပြောလိုက်သောကြောင့် ပြုံးမိသေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်ပြုံးသည်ကို မြင်လျှင် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း၏ စိတ်၌ တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်မှတ်သွားလေ၏။

“မပြုံးနဲ့ ကိုအောင်သင်းရေ၊ သေခါနီးလို့ မရဏသန္တဇောရောက်တဲ့ အခါမှာ အရေးကြီးဆုံးပဲဗျ။ ဒါနမူ၊ သီလမူ၊ ဘာဝနာမူ မရှိတဲ့သူများ၊ အဲဒီနေရာမှာ မကောင်းတဲ့အာရုံ၊ မကောင်းတဲ့ နိမိတ်တွေပေါ်လာတတ် တယ်ဗျ။ ခွေးနက်ကြီးတွေ မြင်လိုမြင်၊ ထိန်လန့်ဖွယ်ရာ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို မြင်လို မြင်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ စုတိစိတ်ကျတာနဲ့ အပါယ်ဘုံမှာ ပဋိသန္ဓေ စိတ်ဖြစ်သွားတော့တာဗျ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောပြန်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း၏ မြန်မာရည်လည်ပုံကိုတွေးပြီး ထပ်မံ၍ပင် ပြုံးမိလေတော့၏။ ဤသို့ပြုံးမိလျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားပြန်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းက...

“ပြုံးပေါ့ ဦးအောင်သင်းရယ်၊ ခင်ဗျားကမှ မကြံဖူးဘဲ၊ ရှေးလူကြီး တွေပြောတဲ့ ရေဘူးနဲ့ ဖိနပ် မပါ နွေခါမှ သိလိမ့်မယ်။ ဒါနနဲ့ သီလမပါ သေခါမှ သိလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကားဟာ ကြံဖူးမှ သိတာဗျ။ အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ် ဟာ ဘုရားကို လက်အုပ်ချီပြီး သေငယ်ဇောနဲ့ မြောသွားတဲ့အခါ တရုတ် အဘိုးကြီး တစ်ဦးနဲ့သွားပြီးတွေ့တယ်ဗျို့။ သူဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေ က အဖြူရောင်တွေချည်းပဲ။ ပြီးတော့ဝတ်ပုံစားပုံကလည်း တရုတ် အဝတ်အစားဆိုပေမယ့် ခုခေတ် အဝတ်အစားမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရှေး နှစ်ပေါင်းထောင်ကျော်လောက်က အဝတ်အစားမျိုးဗျ။ အဲဒီတရုတ်အ ဘိုးကြီးက မင်းင ခဲပြည်သွားချင်ပြီလားလို့ မေးတယ်ဗျ။ ကျုပ်ကလည်း

ငရဲပြည်မှာ ဘိန်းရသလားလို့ ပြန်ပြီး မေးလိုက်တယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ။ အရေးထဲ မဟုတ်တာတွေ မေးနေရသေး” ဟု အားမလို အားမရ လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ဦးအောင်သင်း၊ အပြင်မှာ နောက်တက်တဲ့လူဟာ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း နောက်တတ်တာပဲ။ မြောနေတဲ့အခါမှာလည်း နောက်တတ်တာပဲဗျ။ အဲဒီလို နောက်လိုက်တော့ အဘိုးကြီးက ပြုံးပြီး မင်းမှာ အဲဒီလို ရယ်စရာမောစရာလုပ်တတ်တဲ့ ကုသိုလ်တော့ ရှိတယ်။ ဒါ ကြောင့်လည်း မင်းကို ငါလာပြီးကယ်တာပဲ။ ငါပြောတဲ့အတိုင်းမလုပ်ရင်တော့ မင်းကို အခုပဲ ငရဲပြည်ကို ခေါ်သွားကြတော့မယ်။ မင်းသေပြီလို့ မှတ်ပေတော့။ ငါပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ရင်တော့ မင်းအနေနဲ့ ချမ်းသာရာရလိမ့်မယ်လို့ ပြောတော့တာပဲဗျို့။ အဲဒီတော့ ကျုပ်က အဘိုးရယ်ခိုင်းချင်တာ ခိုင်းပါ။ လုပ်ပါ့မယ်လို့ ကတိပေးရတာပေါ့ဗျာ”

အဲဒီတော့ အဘိုးကြီးက ကျုပ်ကို ဆယ်နှစ်နှစ်လုံးလုံး အနယ်နယ် အရပ်ရပ်လှည့်ပြီး လူတွေကို နှိုးဆော်ရမယ်။ နှိုးဆော်ရမယ်စကားတွေကိုတော့ တရုတ်လို မင်းကို ငါသင်ပေးလိုက်မယ်။ တရုတ်တွေနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ တရုတ်လိုနှိုးဆော်ရမယ်။ မြန်မာနဲ့တွေ့တဲ့အခါ မြန်မာလို နှိုးဆော်ရမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို နှိုးဆော်ဖို့ ရှစ်ဆယ့်တစ်ပိုဒ် သင်ပေးလိုက်တယ်ဗျ။ ဆယ့်နှစ်နှစ်ကာလ အတွင်းမှာ တစ်ရက်ပျက်ကွက်ရင် တစ်ရက်အစားပြန်လုပ်ပေးရမယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကိုလည်း ကတိပေးလိုက်ရတယ်။

အဲဒါကနေ ကျုပ်လည်း မြောရာကနေ အသက်ပြန်လည်လာတယ်

ဆိုပါတော့။ အဲဒီလို အသက်ပြန်လည်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်ပါးစပ်က နှိုးဆော်ရမယ့်စာတွေကို ရွတ်ဆိုလျက်သားပဲ။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီစာ တွေအားလုံးကို ကျုပ်အလွတ်ရခဲ့တယ်” ဟု ဘွန်းဟောင်းက ပြောလိုက် လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က..

“အတော်ဆန်းတာပဲ ကို ဘွန်ဟောင်းရာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ

“ဆန်းတာတော့ မပြောနဲ့ ဦးအောင်သင်းရေ၊ ကျုပ်သတိရလာတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်ခုတင်ဘေးက ဗီရိကလေးအပေါ်မှာ ဒီလက်ဆွဲ မီးအိမ်ကြီး ကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်မြောသွားတာ ညဆယ့် တစ်နာရီက ပြန်ပြီး သတိရတော့ နာရီပြန်တစ်ချက်ထိုးနေပြီ။ အဲဒီမှန်အိမ်ကြီးကိုလည်းမြင် ရော ကျုပ်ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေတယ်။ တရုတ်အဘိုးကြီးကိုင်ထား တဲ့ မီးအိမ်ပဲဗျ။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဘေးလူတွေကို မေးကြည့်တော့ ကျုပ်မြောသွားတဲ့အချိန် ဆေးရုံပေါ်ကို အဲဒီမီးအိမ်ကြီးဆွဲပြီး တရုတ်အ ဘိုးကြီးတစ်ဦး တက်လာတယ်ဆိုပဲ”

ပြီးတော့ ကျုပ်ခေါင်းကိုကိုင်ပြီး ပါးစပ်ကလည်း တဖွဖွနဲ့ မေတ္တာပို့ နေတယ်ဆိုပဲ။ ဘေးကလူတွေက မေးတော့ သူက ကျုပ်အဖေလို့ပြော သွားတယ်ဆိုပဲ။ သူပြန်ဆင်းသွားပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကျုပ်သိရသ လောက်ကတော့ မေ့မြောနေတုန်း ကျုပ်တွေ့ရတဲ့အဘိုးကြီးဟာ ကျုပ် အဖေ မဟုတ် ဘူး။ သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦး၊ ရှေးဟောင်းတရုတ်ပညာရှိ ကြီးတစ်ယောက်နဲ့တူတာပဲ။ ကျုပ်မြောနေတုန်းက တွေ့ရတဲ့အဘိုးကြီး သဏ္ဍာန်ဟာလည်း အတော့်ကို တူနေကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေးကြ ည့်လို့ ကျုပ်သိရတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“အတော်ကို ဆန်းပါလား ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြော

လိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်း က..

“ဆန်းပြီးလား ဦးအောင်သင်းရယ်၊ ကျုပ်ဟာ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ရောဂါသက်သာသွားတယ်။ ဘာဆေးမှ မသောက်ရဘဲ ဆေးရုံပေါ်က ဆင်းခဲ့ရတယ်။ သေသေချာချာလည်း ရောဂါပျောက်သွားရော ထုံးစံ အတိုင်းပေါ့ဗျာ သေပေါက်သေဝနဲ့ ဝေးသွားပြန်တော့ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားတာပဲဗျို့။”

အဲဒီအခါ ကျုပ်တွေ့ဖူးတဲ့ တရုတ်အဘိုးကြီးက အိပ်မက်ထဲမှာ ကျုပ် ကိုသတိလာပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း မနေဝံ့တော့ဘဲ အဲဒီမီးအိမ် ကြီးကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲပြီး၊ လက်တစ်ဖက်က တောင်ငှေးကြီးကို ဝှက်လှယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကိုလွယ်ပြီး မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ကို လှည့်ပြီး အော်ဟစ်နေတာပဲဗျို့။ တစ်ခုထူးဆန်းတာက စားဖို့သောက်ဖို့ကျတော့ မပူရဘူးဗျ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွေးမယ့်မွေးမယ့်သူ တစ်ဦးမဟုတ် တစ်ဦး ပေါ်လာတော့တာပဲ” ဟုပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာတွေ အော်ရတာတုံး ကျုပ်လည်းပြောစမ်းပါဦး” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ

“ အော်ရတာက ရှစ်ဆယ့်တစ်မျိုးရှိတယ်ဗျ။ ဟောဒီမှာ တရုတ်လို ရေးထားတာ၊ သူက အမှတ်စဉ် (၁၆) ဗျ” ဟု ဆိုကာ စာရွက်တစ်ရွက်ကို အောက်ကိုချပြလိုက်လေ၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် ဘူးသီး ငါးပေါင်းကြော် ကဲ့သို့ ရှုပ်ယှက်ခတ်သော တစ်ဖက်ပါစာများကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်ုပ်အနေနှင့် တစ်လုံးမျှ မဖတ်တတ်ပါ။ တရုတ်စာများဖြစ် ဖွယ်ရာရှိ၏။

*

致界極守靜篤萬物並作吾以觀復夫物芸芸各復歸其根
歸根口靜是謂復的復的日常知常口明

不知常妄作凶知常容容乃公公乃王

王乃天天乃道道乃久沒身不治

“ကိုဘွန်ဟောင်း ခင်ဗျားရဲ့ ဘူးသီး ငါးပေါင်းကြော်တွေကို ကျုပ်မသိဘူး။ ခင်ဗျား အော်တာတွေကိုသာ ကျုပ်ကို ပြောပြပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် တစ်ဖက်ပါအတိုင်း အော်ဟစ်ပြလေ၏။

အို ... လူသားတို့
သင်တို့၏ကိုယ်ကို သင်တို့ဘာသာ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်အောင်လုပ်လော့။
သင်တို့၏စိတ်ကို ပကတိငြိမ်းချမ်းမှု၌ ထားလော့။
အရာအထောင်တို့သည် တစ်မျိုးတည်း၌ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။
အရာ အထောင်တို့သည် မူလသို့ ပြန်ကြရကုန်၏။
မူလသို့ ပြန်ခြင်းသည် မပြောင်းလဲသော သဘာဝ၏သစ္စာတရားဖြစ်၏။
ထိုသဘာဝတရားကို သိခြင်းသည် ကောင်းသောသိခြင်းဖြစ်၏။
ထိုအရာကို မသိခြင်းသည် မကောင်းမှုဖြစ်၏။
သဘာဝကိုသိလျှင် သည်းခံခြင်းနှင့် ပြည့်စုံနိုင်၏။
သည်းခံခြင်းသည်စိတ်ကိုပွင့်လင်းစေ၏
ထိုအရာသည် ကရုဏာကိုဖြစ်စေ၏။
ကရုဏာသည် သရဖူဆောင်းသော စိတ်သဘောဖြစ်၏။
ထိုသရဖူသည် ကောင်းကင်ဖြစ်၏။
ကောင်းကင်သည် ထာဝရဖြစ်၏။
ထာဝရသည် သေဆုံးပြီးသည့်တိုင်အောင် မသေမဆုံးရှိ၏။
ထို့ကြောင့်... အို.. လူသားတို့
မသေလိုလျှင် မိမိကိုယ်ကို မိမိဘာသာ ဗလာဟင်းလင်းအယူရှင်းအောင်
နေကြကုန်လော့။

ဟူ၍ အမျိုးကောင်းသား ကျွန်တော် မောင်ဘွန်ဟောင်းက နှိုးဆော် အပ်ပါသည် ခင်ဗျား။

ဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား အော်ပြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လုံးဝ နားမလည်ပေ။

“ဘာတွေလဲဗျ။ ကျုပ်ဖြင့် တစ်လုံးမှ နားမလည်ဘူး” ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်း က....

“နားမလည်ဘူးဆိုတာ အမှန်ပဲဗျ။ အမှန်တရားကို နားလည်အောင် ပြောလို့မရဘူး။ ပြောလို့ ရနေသေးရင် အမှန်တရား ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမှန်တရားအကြောင်းပဲ ဖြစ်မယ်။ ဥပမာဆိုပါတော့ဗျာ။ ရေကန်နဲ့ ရေကန်အကြောင်းလိုပဲ။ ရေငတ်နေသူအဖို့ ရေကန်ဟာ အဖိုးတန်တယ်ဗျ။ ရေကန်အကြောင်းလာပြောလို့ ရေငတ်မပြေနိုင်ဘူး။ တန်ဖိုးချင်း သိပ်ပြီး ကွာတယ်ဗျ” ဟု ရှင်းပြလေ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် နားမလည်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ဘက်သို့လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ မျက်နှာသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲနေသည်ဟု ထင်မှတ်သဖြင့် အသေအချာထပ်၍ကြည့်လိုက်ရာ ၎င်း၏မျက်နှာ၌ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ ပေါက်ရောက်နေသည်ကိုတွေ့ရလေ၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ အခန်းကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်ရာ တရုတ်ပန်းချီကားများ၊ တရုတ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ၊ တရုတ်ကြွေကရားများ၊ တရုတ်ပေသီးများ၊ တရုတ်အိမ်များတွင် ချိတ်ဆွဲသော ပတ်ကျိုင်ခေါ် စက်ဝိုင်းနှင့် တုတ်ချောင်းပုံများကို တွေ့ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဘယ်လိုလဲ အိုင်ဆေး ခင်ဗျားအိမ်က တရုတ်အိမ်ဖြစ်နေပါကော လား” ဟု ပြောလိုက်မိ၏။

“အိုင်ပီ မသိသေးဘူးထင်တယ်။ ကျုပ် တရုတ်ပြည်ကိုသွားရမယ်။ ပင်လိုင်ပြည်နယ်မှာ အမှုတွေများနေလို့ ဟိုက ပုလိပ်မင်းကြီးက စီအိုင် ဒီကို အကူအညီတောင်းလို့ စီအိုင်ဒီက ကျုပ်ကို အွန်လုံးနဲ့ (On Loan) ငှားလိုက်တာ။ အရင်တစ်ခေါက်သွားတုန်းကလည်း ဘွန်ဟောင်းကို ခေါ်ပြီး သွားရတာမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်လည်း ဘွန်ဟောင်း ကို ရှာလိုက်ရတာဗျာ။ သူကလည်း မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်လှည့်ပြီး မီးအိမ်လက်ဆွဲခရီးသည်လုပ်နေတယ်။ နောက်ဆုံး မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး မှာ မြန်မာပြည်ရှိ ဂါတ်တွေအားလုံးကို သံကြိုးရိုက်ပြီး ဝရမ်းပြေး တရားခံဖမ်းသလို ဖမ်းခိုင်းလိုက်တာ။ ပခုက္ကူပွဲစားကြီး ဦးကျော်အိမ်က သူ့ကို ကျွေးထားတယ်ဗျာ။ ညညဆိုရင် သူက အဲဒီအိမ်ကထွက်ပြီး မီးအိမ် တစ်လုံးနဲ့ စောစောဟာမျိုးတွေ ထွက်ပြီး အော်တော့တာပဲဗျို့” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါကျမှပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နှင့် ဘွန်ဘောင်း တို့နှစ်ယောက်သား တရုတ်ပြည် ပင်လိုင်ပြည်နယ်သို့ သွားရောက်ကြ မည်ကို သိခွင့်ရလေတော့၏။

ရက်များမကြာမီ၌ပင် ၎င်းတို့သည် အစိုးရ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် တရုတ် ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားကြလေတော့၏။ တရုတ်ပြည်တွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်ပျက်သည်၊ မည်သည့် အမှုများ ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် မသိတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ဆားပုလင်းနှင့်မောင်နှင့် မီးအိမ်လက်ဆွဲအမှုဟူသော စီအိုင်ဒီဖိုင်တွဲမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် လုံးဝ

သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိတော့ပါ။

*

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်ကြာ သောအခါ ဆားပုလင်းနှင်းမောင်နှင့် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းတို့သည် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ရောက်လျှင် ရောက် ချင်း ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ပေးလေ၏။

ကျွန်ုပ်က...

“ဘာလဲ ကိုဘွန်ဟောင်း” ဟု မေးလိုက်ရာ ၎င်းက...

“ဘာရမလဲ ဦးအောင်သင်းရယ်၊ တရုတ်ပြည် ပင်လှိုင်းနယ်မှာ မစ္စတာဒီး (ခေါ်) ဒီဂျင်ဂျေး ဆိုတဲ့ တရုတ်လူမျိုးစုံထောက်ကြီး လိုက်ခဲ့တဲ့ အမှုတွဲ မှတ်တမ်းတွေပေါ့ဗျာ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“မစ္စတာဒီးဆိုတာ ဘယ်ကလဲဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကိုဘွန်းဟောင်းက ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ ရင်ဘတ်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ပြရင်း..

“ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကနေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မစ္စတာဒီးကြီး ဖြစ် သွားရတာတုံးဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလေ . ဦးအောင်သင်းရဲ့ ကျုပ်တို့ တရုတ်ပြည်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ (၁၆) ရာစုနှစ်တုန်းက မစ္စတာဒီး (ခေါ်) ဒီဂျင်ဂျေးဆိုတဲ့ ပြည်နယ် တရားသူကြီးတစ်ဦး ပေါ်ပေါက်ခဲ့ဖူးတယ်။ သူက စုံထောက်ကြီးပဲဗျ။

အမှုမြောက်မြားစွာကို ဖော်ထုတ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ဆားပုလင်းနှင်းမောင်ကို ပင်လှိုင်းပြည်နယ်က တရုတ် တွေက သူတို့လေးစားတဲ့ မစ္စတာဒီးနဲ့ တင်စားပြီး ခေါ်တာဗျ။ ကျုပ် လည်း တတ်သရွေ့ မှတ်သရွေ့တော့ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တာပဲ။ မြန်မာစာ ကလည်းကောင်းကောင်း မတတ်ဆိုတော့ ပြင်စရာရှိလည်း ပြင်ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ အဲဒီမှတ်တမ်းမှာ လိုအပ်မယ်ထင်တဲ့ ပုံတွေကိုလည်း ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲခဲ့တယ်။ ရေးတာကလည်း မစ္စတာ ဒီးကို ဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ (၁၆) ရာစု တရုတ်ပန်းချီရေးဟန်နဲ့ ရေးခဲ့တယ်ဗျို့” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွား၏။

၎င်းမှတ်တမ်းကြီးကို ရင်၌ပိုက်လျက် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ပြန်လာ ခဲ့၏။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင် ထိုမှတ်တမ်းကြီးကို လှန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်ပါ မြေပုံကြီးကို တွေ့ရှိရလေတော၏။

ထိုမြေပုံကို လှန်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အောက်ပါစာကိုတွေ့ရ လေတော့၏။

နိဒါန်းကထာ

ကမ္ဘာဦးအစ မဟာသမ္မတမင်း လက်ထက်ကပင် ကျွန်းဇေမ္မူရာဇ်၌ “ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်း” ဟူ၍ ပေါ်ပေါက်ခဲ့၏။ ထိုဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်း၊ ပင် လှိုင်းဒစ်စတိတ်တွင် လူသတ္တဝါအချင်းချင်း အကြင်နာကင်း ၍ သေမှု သေခင်းများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ ဗြိတိသျှလူမျိုး ပုလိပ်မင်းကြီး ကလိမ်ဇီ သခင်လည်း နှလုံးစိတ် ဝမ်း မအေးချမ်းဘဲ ရှိတော်မူရာ ကြံရာမရ ဉာဏ်

ဆီညှစ်ထုတ် ကြိုးကုတ်ပါသော်လည်း “ပင်လှိုင်း ဒစ်စတိုတ်” သည် လတာပြင်တွင် လမုငုတ်ပေါက်သကဲ့သို့ ရာဇဝတ်မှုများကို ထိုးထိုးထောင်ထောင် အပြိုင်းအရိုင်းပေါ်ပေါက်လျက်ရှိပေ၏။

ထို့ကြောင့် တိုင်းကြီးဌာနီ မြန်မာပြည်၌ သိကြားသတင်းဆောင်တဲ့ ဆားပုလင်းနှင်းမောင် ဆိုသော အာဂယောကျ်ား၊ မတစ်ထောင်တစ် ကောင်ဖွားဟု ဆိုလောက်သည့် စုံထောက်တို့၏ အလယ် ထည်ထည် ကြွားကြွား စာသူငယ်ကြား လင်းတနားသည့်နှယ် ထင်ရှားလေပေသော စုံထောက်အကျော်ဒေယျကို ပင့်ဖိတ်၍ နှိပ်နင်းစေရာ ကြာရိုးကြာနှယ် တိုအား ရွှေကတ်ကြေးဖြင့် “တကျိုကျို” ညှပ်သကဲ့သို့ ဆားပုလင်းနှင်း မောင်သည် ရာဇဝတ်ကောင် အပေါင်းကို ဇီခနဲ ဇီခနဲ ဖမ်းဆီး၍ အပြစ်ပေးနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထို့ကြောင့် အမှုအခင်းဖြစ်ပွားရာတွင် ဆားပုလင်းနှင်းမောင်၏ တွေ့ကြုံပုံ၊ ဆက်စပ်ပုံ၊ အကွက်ရိုက်ပုံ၊ တရားခံဖမ်းပုံ၊ စွန့်စားပုံ အစုံစုံ အလီလီကို နောင်လာနောက်သားတို့ သိရှိစေလို သည်လည်းတစ် ကြောင်း၊ ထူးသူ၊ တော်သူအား ကမ္ဘာလုံးမော်ကွန်း စိုက်ထူးပေးလိုသည် လည်း တစ်ဌာန၊ အထက်လူကြီးတို့ စေခိုင်းလိုက်သည်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ကြောင်း အစီရင်ခံလိုက်သည်လည်း တစ်ဝ၊ ထို့ကြောင့် တရုတ်အမျိုးသားကောင်းကျွန်တော် မောင်ဘွန်ဟောင်းသည် ရွှေ ကလောင် ငွေကညစ်နှင့် “လိခေမိ” ရေးခြစ်မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါ ကြောင်း။

ဘွန်ဟောင်း
ခေတ္တပင်လှိုင်းပြည်နယ်
ဂန္ဓာလရာဇ်တိုင်း

ကျွန်ုပ်သည် ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်း၏ နိဒါန်းကိုဖတ်ပြီးနောက် ပြုံးမိလေ၏။ ၎င်း၏ စာတွင် ဦးပုည၏ ဆဒ္ဒန်ဆင်မင်းဇာတ်မှ စာသူငယ်ကြား လင်းတနားဆိုသော စကားလုံးကို ဆွဲယူ သုံးစွဲထားသည်ကိုလည်း သတိပြုမိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇနီးက ကျွန်ုပ်အား...

“ရှင်.. ဘာတွေ ပြုံးနေတာလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ဘွန်ဟောင်းရေးထားတဲ့ စာကို ဖတ်ပြီး သဘောကျလို့ ပြုံးတာပါ ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမက...

“အဲဒီ တရုတ်ကြီးက မြန်မာလို ရေးတတ်လို့လား” ဟု မေးလေ၏။

“ရေးတတ်ပြီလား မိန်းမရယ်၊ သူ့ရေးဟန်က တောဘုန်းကြီးပျံဖိတ်စာရေးသလို ရေးတာကွာ၊ တချို့နေရာတွေများ ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်နဲ့၊ တတ်လဲ တတ်နိုင်တယ်” ဟု ပြောကာ ကျွန်ုပ်သည် ဘွန်ဟောင်းရေးခဲ့သော မှတ်တမ်းကြီးကို တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် လှန်လှောဖတ်ရှုခဲ့လေ၏။

အစတွင် ထိုမှတ်တမ်းကြီးကို ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ပြင်ဆင်ရေးသားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားမိသော်လည်း အစမှအဆုံးတိုင် ပြင်ဆင်ရန်မလိုသည့်ပြင် ကျွန်ုပ်အနေနှင့်ပင် တချို့နေရာများတွင် ရေးနည်းရေးဟန်ကို နည်းယူ အတုခိုးရန်ပင်ကောင်းလှတော့၏။

ထို့ကြောင့် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ ပြင်ဆင်ခြင်းမပြုဘဲ တရုတ်အမျိုးသားကောင်း ဘွန်ဟောင်း ဆိုသူ၏ မှတ်တမ်းကို မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြလိုက်ရပေသတည်း။

(စာရေးသူ)

*